

pas nous mêmes au complet les équivalents, si riche que soit notre école."

Dupont's zeer persoonlijk talent openbaart zich op een andere wijze in de mooie pastels, waarvan er eenigen tijd geleden een kleine serie te 's Gravenhage voor de commissie der koninklijke subsidiën is tentoongesteld geweest. Zijn onderwerpen zijn dezelfde, steeds is 't het werkpaard, in rust en in beweging, dat hem tot model strekt. Maar nu hij van het verlevendigend effect der kleuren partij trekt laat hij en het ornamentieke van zijn sujet en het symbolieke van zijn omgeving achterwege, en is alleen de schilder die over een warm, gloedvol palet vol fijne schaakeeringen beschikt. Zijn twee jaagpaarden langs de Marne is een stuk van beweging in de beide forsche trekkende dieren, vol diepte tevens, waarop de zich ombuigende rivier het vergezicht over de zonnige groene vlakte vrijlaat; en welk een voortreffelijk realistische rust ademt, daar naast, niet het drinkend paard in een stil faubourgstraatje dat zoo oneindig ver afgelegen schijnt van het woelige leven der groote stad.

Dupont's pastels hebben hem in het vaderland twee eervolle onderscheidingen doen te beurt vallen. In 1898 kende hem het bestuur van *Arti et Amicitia*, den Willink van Collenprijs toe voor een pastel, en in het zelfde jaar kocht het Museum Booymans te Rotterdam een pastel van hem aan, dat daar sedert een plaats inneemt die het ten volle toekomt.

Toch is Dupont als etscher meer bekend, en zal hij het als burimist nog meer zijn. Kan dit ook anders? Is het niet de hand gewapend met het scherp geharde staal, groevend, welberaden, de diepe, vaste lijn in de gladde koperen plaat, dat hij doet wat hij wil; dat hij, glorificeerend den arbeid, den weg gaat hem door Van der Valk geweest, den weg waarop wij verwachten de oude graveurs te zullen zien weder geboren worden in dezen tijdgenoot.

C. SNABLIÉ.

Parijs, 1901.

EEN WEINIG BEKEND HOEKJE VAN MOOI NEDERLAND. † † DOOR G. A. N. SCHELTEMA.

Nagenoeg evenveel menschen wie het bestaan van den Elterberg bekend is, weten niet — naar ik vermoed — dat zich van daar een heuvelketen vrij diep ons land in uitstrekt.

Waar de Elterberg zijne helling noordwaarts heen doet nederdalen, rust die op eene vallei, welke oudtijds het Redebroek en thans het Redbroek wordt genoemd. Zich op zijn laagste punt zoozeer verdiepend, dat er nog ten huidigen dage waterhoudende graven in worden aangetroffen, stijgt de bodem ervan meer naar het noorden toe wederom dermate, dat de weg van Laag-Elten op 's-Heerenberg, die de vallei doorsnijdt, zoo mul en gul is van dik zand als zich maar denken laat. Deze grondverheffing neemt straks meer en meer in steilheid toe, en ziet ge er niet tegen op om uwe vaardigheid in het klimmen te meten met de gladheid der dennennaalden en heiplaggen en moszoden, welke te zamen met grindbevatend zand hier het pad vormen, dan bereikt ge na eene forsche inspanning den top van een heuvel.

Ge staat op den Hulzenberg.

Rijkelijk vindt ge uwe moeite beloond. Op dit 96 meter hooge punt drukt uw voet Neerland's bodem. Wel is waar bevindt ge u niet te midden van hulzen of hulsten, zooals de naam zou doen vermoeden, doch niettemin omringen er u louter immergroene gewassen, in hoofdzaak grove dennen, *pinus sylvestris*. Het bosch is echter al te hoog opgegroeid om u uitzicht op het land rondom te gunnen, en gretig bestijgt ge dus de trappen van den toren, die de eigenaar van den berg en zijn bosschen, de Beiersche baron Lochner von Hüttenbach, hier van stevig hout heeft laten oprichten, om te dienen tot kijkuit. Zijn twee verdiepingen brengen u op eene hoogte van in 't geheel 100 meter, en wat meer zegt hoog genoeg om over alle wuivende en neigende dennen-toppen heen te zien, aan alle zijden ver het land in.